

носіїв вільної індивідуальності, функціонування громад, як організаційної форми рівноправності та братства людей. Демократичним устроєм великих міст, як центрів державотворення, визвольною боротьбою з королівським абсолютизмом, яка стимулювала республіканські ідеї, історичними особами, що виявилися здатними репрезентувати імперативи волі у національному менталітеті. Ці паралелі свідчать про ті потенційні можливості, що були втрачені Україною внаслідок її колонізацією царизмом, але зараз стають історичним джерелом демократичного розвитку української державності в контексті сучасної цивілізації.

Література

1. Кримський С. Б. Архетипи української культури / С. Б. Кримський // Феномен української культури: методологічні засади осмислення. – К.: Фенікс, 1996. – С. 91-112.
2. Грица С. Міграція фольклору / С. Грица // Фольклор українців поза межами України: Сб наук. статей. – АН України, Ін-т мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Рильського, Ін-т української археології. – К., 1992. – С. 20-40.
3. De Tocqueville A. Democracy in America / Alexis de Tocqueville // Dover publications. – New York, 1996. – 375 p.
4. Грінченко Б. Братство і просвітня справа / Б. Грінченко // Черкаси, 1917. – 150 с.
5. Turner F. The frontier in American History / F. Turner // Dover publications, 1996. – 375 p.

Natalia Kovalchuk, Doctor of sciences in Philosophy, professor, Borys Grinchenko Kyiv University, Ukraine.

MODERN UKRAINE IN THE LIGHT OF CONCEPTS BY AMERICAN SCHOLARS

Abstract. The goal of this article is representation of analogues processes of the democratic tradition formation in the history of Ukraine and USA in context of their border status. A border man, a pioneer and a cowboy, in many aspects became represented American and a founder of the American democracy. Ukrainian border man was a Cossack, which in XVI-XVII century became representative type of their people. A ground of democracy in Ukraine was Cossack's communities, in the USA – English communities. Further development of democracy in Ukraine required big cities as a basis of state building. Big changes in democratic development of big cities were linked with introduction of the Magdeburg right. Principles of the American democracy were founded in the big cities of the Northern coast. American cities were independent assembles, where, as in Ukraine, citizens used local rights, had their courts, liberty. Ukraine got their independence against Poland during the Ukrainian national liberation struggle; USA got it during American revolution their liberty and independence against United Kingdom. The development of democracy in Ukraine and USA was linked with ideas of Enlightenment. Developed individualism of Ukrainians was influenced by ethics of «intellectualism». System of education in USA and Ukraine began since the prime school, then colleges, which opened the road to the universities.

Keywords: democracy, free individuality, historical parallels, border status of Ukraine and USA.

УДК 327 (73+477)

<http://doi.org/10.17721/2521-1706.2016.02.84-92>

Оксана Осадча,
кандидат політичних наук

ПРІОРИТЕТИ ПАРТНЕРСТВА ЗІ СПОЛУЧЕНИМИ ШТАТАМИ АМЕРИКИ В КОНТЕКСТІ ПОСИЛЕННЯ ОБОРОНОЗДАТНОСТІ УКРАЇНИ

Анотація. У статті розглядаються сучасні пріоритети стратегічного партнерства України зі Сполученими Штатами Америки у сфері безпеки і оборони в контексті гібридної війни, розв'язаної проти України Російською Федерацією. Аналізуються основні положення безпекової політики США, викладені в оновлених

редакціях стратегічних документів від 2015 року, зокрема у Стратегії національної безпеки та Стратегії військової безпеки США. У цьому контексті пропонується бачення ключових напрямків, за якими розвиватиметься українсько-американське співробітництво для подолання новітніх безпекових викликів. Обґрунтовується необхідність посилення ефективності інструментів стратегічного партнерства зі США з огляду на пріоритетність розбудови мережі міжнародних гарантій безпеки для України. Проаналізовано особливості військової підтримки Сполученими Штатами України, зокрема у вигляді постачання оборонного озброєння, а також допомоги у вирішенні енергетичного питання, зниження залежності України від імпорту енергоносіїв. Викладено пропозиції автора щодо наповнення українсько-американські відносини новим конкретним змістом безпекового партнерства. Зокрема за такими напрямками як реформування у секторі оборони, визначення потреб в оборонній сфері, аналіз можливостей щодо співпраці у сфері оборонних технологій. Проаналізовано досвід розширення двостороннього формату співробітництва України зі Сполученими Штатами Америки до багатонаціонального механізму співробітництва для підтримки реформування сектору безпеки і оборони.

Ключові слова: *Стратегічне партнерство США–Україна, національна безпека, гібридна війна, обороноздатність.*

Безпекове середовище довкола України складне та динамічне. Комплекс викликів і загроз, що постав перед Україною в умовах зовнішньої агресії вимагає принципово нових підходів до забезпечення воєнної безпеки і оборони держави, вибору ефективних механізмів захисту національних інтересів, як на внутрішньополітичному рівні, так і на міжнародній арені.

Необхідність переосмислення засад безпекової політики держави обумовлюється тим, що Україна опинилася в епіцентрі кардинальних змін міжнародного безпекового середовища, викликаних несприйняттям Російською Федерацією процесів, спрямованих на утвердження однополярної системи міжнародних відносин за лідерства США. Прагнення Росії досягти статусу полюсу сили в багатопольному світі, що формується, знаходять своє відображення у низці її стратегічних документів, які, з-поміж іншого, містять положення щодо формування оновленої системи європейської безпеки спрямовані із перспективою закріплення за пострадянським простором зони особливих інтересів Російської Федерації. Таким чином, питання національної безпеки України набуває особливої ваги у процесах становлення пост-монополярного світопорядку, що знаходить своє відображення й у формуванні порядку денного українсько-американського стратегічного партнерства.

Власне питанням забезпечення національної безпеки України та підвищення її обороноздатності присвячено низку праць українських дослідників. Комплексний характер існуючих безпекових загроз, які виходять далеко за рамки виключно військових конфліктів, розкривається у дослідженнях таких вчених як В. Горбулін, С. Пірожков, О. Литвиненко, В. Мандрагеля, Б. Пархонський, Г. Яворська, А. Гальчинський, О. Белов, та ін. Комплекс українсько-американських відносин висвітлюється у доробку Є. Макаренко, І. Погорської, О. Моцика, Б. Гончара, Д. Лакішика, В. Чалого. Однак, нинішні політичні реалії актуалізують необхідність поглибленого аналізу безпекових аспектів стратегічного партнерства України та США та механізмів його використання для розвитку оборонних спроможностей держави. Саме цій проблемі присвячене дане дослідження.

Варто зауважити, що аналізуючи потенціал українсько-американських відносин в контексті посилення обороноздатності України в умовах гібридної агресії Російської Федерації, ми виходимо за рамки традиційного розуміння обороноздатності як виключно військової категорії. Події останнього часу доводять, що елемент жорсткої сили залишається актуальним у сучасній системі міжнародних відносин, проте не може розглядатися у відриві від загальних процесів суспільного, економічного, політичного, гуманітарного і соціального розвитку [4, с. 265].

Відмовившись від політики позаблоковості, яка не забезпечила територіальної цілісності держави, а також з огляду на малу ймовірність швидкого приєднання до Північноатлантичного Альянсу, в середньостроковій перспективі Україна спиратиметься на власні можливості у забезпеченні власної обороноздатності та безпеки. Досягнення зовнішніх гарантій безпеки забезпечуватиметься, з-поміж іншого, шляхом розбудови союзницьких і партнерських відносин з окремими державами, як у двосторонніх, так і в багатосторонніх форматах.

У Стратегії Національної безпеки України, затвердженій Указом Президента № 287/2015 від 26 травня 2015 року, зазначається, що забезпечення готовності держави, її економіки і суспільства до оборони та відбиття зовнішньої агресії у будь-яких формах і проявах (зокрема у формі гібридної війни), підвищення рівня обороноздатності держави є ключовим пріоритетом політики національної безпеки. До переліку основних завдань у цій сфері належить, з-поміж іншого, і спрямування двосторонньої та багатосторонньої співпраці з державами-партнерами на забезпечення обороноздатності України, отримання сучасних зразків озброєння та військової техніки, а також поглиблення оборонно-промислового та військово-технічного співробітництва з іншими державами, насамперед державами – членами НАТО, ЄС [6].

Варто зауважити, що Україна визначає свої зовнішньополітичні пріоритети і вибудовує систему відносин стратегічного партнерства у трьох головних вимірах – на рівні інтеграційних процесів з Європейським Союзом, на рівні країн-глобальних гравців (США, КНР) та на регіональному рівні (Польща, Туреччина та інші). Усі ці магістральні напрями української зовнішньої політики є самодостатніми та водночас взаємодоповнювальними. Головною ж об'єднуючою метою стратегічних відносин з глобальними державами є посилення міжнародних гарантій безпеки України для збереження її суверенітету, територіальної цілісності, і обороноздатності. Відносини України з кожним з глобальних партнерів мають свою специфіку, акцентують на конкретних напрямках співробітництва з метою вирішення чітко окреслених стратегічних завдань [5].

Посилення ефективності інструментів стратегічного партнерства зі США є актуальним з огляду на необхідність розбудови мережі міжнародних гарантій безпеки для України. У вже згаданій Стратегії національної безпеки України відзначається, що на глобальному рівні Україна розглядає поглиблення стратегічного партнерства зі Сполученими Штатами Америки на основі Хартії Україна – США про стратегічне партнерство від 19 грудня 2008 р. як головний зовнішньополітичний пріоритет.

Необхідно підкреслити, що з огляду на протистояння з Російською Федерацією, для України дуже важливою є вага політична й дипломатична підтримка США, спрямована на зміцнення суверенітету і територіальної цілісності

держави, реалізації обраного нею євроінтеграційного курсу, адаптації її економіки до стандартів глобальних ринків, посиленні енергетичної безпеки. Особливо Україна зацікавлена в наданні з боку США військової та військово-технічної допомоги, а також допомоги для реформування органів сектору безпеки і оборони. Важливо не лише закріпити те значення, що нині має Україна в зовнішньополітичних пріоритетах Сполучених Штатів, а й наповнити українсько-американські відносини новим конкретним змістом безпекового партнерства.

Активна військова співпраця із США, аж до можливості відкриття у перспективі американських баз на території України розглядається українським урядом як найвагоміший внесок у забезпечення національної безпеки держави. Починаючи з 2014 року, з огляду на ескалацію збройного протистояння на сході України, предметом особливого інтересу з боку українського політикуму та громадянського суспільства стала можливість отримання Україною статусу «основного союзника США поза НАТО». Важливою віхою стало винесення на розгляд Сенату законопроект №S2277 «Акт про попередження російської агресії» (Russian Aggression Prevention Act 2014) [8], в якому 26 сенаторів запропонували власний план стримування агресивних дій Російської Федерації. За цим планом передбачалось посилення співробітництва всередині НАТО, нові санкції проти Росії, додаткова допомога державам Східної Європи, підтримка російської опозиції. Ключовим пунктом було надання Україні, Молдові та Грузії офіційного статусу «основних союзників США поза НАТО», за умови, що ці держави збережуть прихильність до демократичних принципів та захисту прав і свобод.

Слід відзначити, що статус союзника США поза НАТО вперше був законодавчо визначений у 1989 р. наприкінці «холодної війни», з метою налагодження тіснішої стратегічної та військової співпраці з потенційними союзниками за межами євроатлантичного регіону, які не є членами НАТО. Подібний статус у двосторонніх відносинах визначає пріоритетність розвитку відносин США з цими державами, зокрема щодо можливої участі у спільних оборонних ініціативах, контртерористичних заходах, програмах військової підготовки, космічних проектах, проведенні спільних досліджень військово-технологічного характеру, постачанні та закупівлі обмежених видів озброєння (наприклад, протитанкового), надлишкового військового обладнання та військових засобів тощо [3, с. 100]. Проте варто зауважити, що жодних формальних зобов'язань перед цими державами США на себе не беруть. Отримання такого статусу, втім, суттєво розширює можливості виконавчої влади США у питаннях постачання зброї, військових технологій (зокрема, у лізинг) і спеціалістів, та дозволяє не брати до уваги більшість законодавчих обмежень щодо американського військового експорту. Зазначений законопроект №S2277 так і не був прийнятий, але вже 12 грудня 2014 р. Палата Представників США прийняла інший законопроект (№H.R.5859 «Про введення санкцій проти Російської Федерації з метою забезпечення додаткової допомоги Україні, а також для інших цілей» [9], який 18 грудня 2014 р. був підписаний Президентом США Бараком Обамою. У документі вже не йдеться про надання Україні статусу «союзника США поза НАТО», враховуючи, що це є прерогативою виключно адміністрації Президента США. Водночас наголошується на виділенні 350 млн. дол. США на військову підтримку України, зокрема у вигляді постачання оборонного озброєння, а також передбачається допомога у вирішенні енергетичного питання, у тому числі

постачання палива, відновлення інфраструктури у сфері енергетики, зниження залежності України від імпорту енергоносіїв. На реалізацію цих заходів дозволено витратити 50 млн. дол.

Загалом, анексія Криму і конфлікт на сході України спонукали Сполучені Штати значно збільшити військову допомогу Україні. Судячи із загальних витрат США на зовнішню допомогу (включаючи асигнування відповідно до Закону про бюджет на підтримку національної оборони), заплановані на 2016 рік, Україна увійшла до переліку найбільших одержувачів американської підтримки. Від початку 2014 р. загальна сума допомоги США Україні становила \$760 млн., а також \$2 млрд. у вигляді кредитних гарантій [10]. У 2016 фінансовому році Сполучені Штати Америки планують виділити Збройним Силам України понад 300 мільйонів доларів. Враховуючи те, що у 2016 році Україна планує витратити на оборону 5% ВВП (приблизно \$4,8 млрд.), суттєва допомога від США у \$300 млн. дозволить значно посилити обороноздатність країни. Ці кошти допоможуть покращити підготовку і навчання військовослужбовців, підвищити можливості розвідки та прискорити реформу в сфері безпеки та оборони. Суперечливим залишається питання надання Україні летальних озброєнь, що на думку керівництва США може викликати дестабілізацію безпекової ситуації у Центрально-Східній Європі.

У цілому, у 2014–2015 рр. спостерігається активізація українсько-американського діалогу саме щодо воєнно-політичного співробітництва. У 2015 р. в Україні проведено більше 20 двосторонніх зустрічей як з керівництвом оборонного відомства, так і з представниками Сенату й Конгресу США. Значною мірою активізувалася діяльність багатонаціонального координаційного комітету з питань військового співробітництва та оборонного реформування [2].

Результати цих та низки інших заходів підкреслюють необхідність подальшої співпраці з метою створення до 2020 року міцних та взаємосумісних з НАТО Збройних Сил України, а також, з цією метою, визначення пріоритетів розвитку спроможностей Збройних Сил України, підготовки Програми співробітництва на період до 2020 р., яка передбачатиме наступне: реформування у секторі оборони; визначення потреб в оборонній сфері; аналіз можливостей щодо співпраці у сфері оборонних технологій.

Одним з ключових інструментів стратегічного партнерства України зі США у сфері безпеки та оборони є Об'єднаний координаційний комітет з питань військового співробітництва та оборонного реформування (надалі – ОКК). Ця структура є головною платформою для планування та імплементації заходів військового співробітництва між Збройними Силами України та США відповідно до визначених пріоритетів.

Головним завданням ОКК є розроблення та впровадження ефективних механізмів взаємодії силових відомств України та США у процесі їх реформування з метою посилення оборонних спроможностей. У рамках ОКК спільно з групою американських фахівців з питань військового співробітництва та оборонної реформи постійно ведеться робота щодо підготовки документів оборонного планування.

Варто зауважити, що з розвитком російської агресії, за ініціативою американської сторони формат ОКК був розширений, оскільки до участі в роботі у рамках ОКК було запрошено представників Великобританії та Канади Наразі

отримано офіційні підтвердження від начальників Генеральних штабів зазначених країн щодо готовності приєднатись до спільних зусиль в рамках ОКК. Канадська сторона очолює роботу підкомітету «Військова поліція», британська сторона погодилася очолити підкомітет «Логістичного забезпечення» та опрацьовує питання щодо можливості головування у підкомітеті «Розвідки та аналізу». Найближчим часом очікується приєднання до роботи ОКК представників Республіки Польща, Литви, Латвії та Естонії [1, с. 58].

Варто зауважити, що подібний досвід переформатування двосторонньої платформи міжнародного співробітництва щодо реалізації заходів з посилення сектору безпеки і оборони України у багатосторонній механізмі у перспективі може стати одним з перших елементів розбудови нової мережі безпекового партнерства. До Багатонаціонального комітету увійшли країни-члени НАТО (США, Великобританія, Канада, Литва, очікується Польща, Естонія, Латвія), які традиційно сприймаються як такі, що підтримують більш поглиблену інтеграцію України в євроатлантичний безпековий простір. Розвиток саме цього формату, на нашу думку, можна назвати, без перебільшення, винятково важливим пріоритетом зовнішньополітичного курсу держави в контексті розбудови її обороноздатності. Окрім того, він дозволяє ефективно поєднати глобальний (США, Канада, Велика Британія) та регіональний вимір (Литва, Польща, Естонія, Латвія) співробітництва.

Для України, на сучасному етапі, важливо розуміти пріоритети зовнішньої і безпекової політики США, не лише як країни-стратегічного партнера, але як глобального геополітичного лідера, що має найвагоміший потенціал для посилення обороноспроможностей України у протистоянні російській агресії. У цьому контексті поглибленого аналізу вимагають стратегічні документи, прийняті другою Адміністрацією Президента Барака Обами. У лютому 2015 р. була опублікована переглянута Стратегія національної безпеки США, після чого зміни були внесені і в Національну воєнну стратегію. А в грудні 2015 р. групою аналітиків був підготовлений Звіт для Конгресу США щодо трансформацій міжнародного безпекового середовища та їхніх наслідків для національної безпеки.

Для України важливо відзначити, що у списку ключових глобальних загроз національній безпеці США, окрім тероризму та екстремізму, з'явилася також агресія Російської Федерації. Таким чином, регіон Центрально-Східної Європи повертається у фокус уваги Сполучених Штатів, що свідчить про певну зміну безпекових акцентів. На думку розробників Стратегії США володіють унікальною можливістю мобілізувати світове співтовариство та сміливо відповісти на новітні безпекові ризики, що дозволяє припустити інтенсифікацію трансатлантичного зв'язку США з Європейським Союзом, у чому Україна безпосередньо зацікавлена [12].

У Національній військовій стратегії США, ухваленій у червні 2015 р., звертається увага на те, що вперше за сім років, першочерговим завданням політики безпеки США стало протистояння ворожим державам та вперше за півтора десятиліття прогнозується збільшення вірогідності збройних конфліктів між державами.

У передмові до Стратегії, глава Об'єднаного комітету начальників штабів генерал Мартін Демпсі зауважує, що нинішнє безпекове середовище відзначається невизначеністю, численними, раптовими викликами в області безпеки як від традиційних державних суб'єктів так і від трансрегіональних недержавних

угруповань, що дозволяє припустити, що США у короткостроковій перспективі будуть вести тривалі затяжні кампанії в умовах обмежених ресурсів, а не швидкі операції. Характерною рисою сучасного стратегічного середовища визначається його складність і динамічні зміни, що приведені в дію глобалізацією, поширенням технологій та демографічними зрушеннями. Згенероване глобалізаційними процесами поширення нових інформаційних технологій, що дозволяють розвивати світове інформаційне середовище і дають людям можливість більше бачити, більше створювати, більше обмінюватися інформацією і знаннями, досягло військових систем, воно кидає виклик тим перевагам, які здавна мають США в таких областях як завчасне попередження і високоточні удари.

У Національній військовій стратегії США 2015 р. підкреслюється, що повстанські угруповання на Близькому Сході є поточною загрозою безпеки Сполучених Штатів, але ж в той час фокус зміщується в бік державних акторів, таких як Китай, Іран, Росія та Північна Корея. Відзначається, що загроза війни між великими державами хоч і залишається на низькому рівні, але зростає. Підкреслюється, що Китай, Іран, Росія та Північна Корея не прагнуть до прямої воєнної конфронтації з США, але їх дії викликають серйозні побоювання, яким міжнародне співтовариство повинно протистояти спільно.

У тексті Стратегії визначено два типи загроз. До першого відносяться загрози, що створюються державними суб'єктами. В якості джерел загроз зазначаються РФ, Ісламська Республіка Іран, КНДР, КНР. Другий тип загроз виходить від недержавних суб'єктів.

Однак, на думку американських аналітиків, сучасному безпековому середовищу також притаманні області конфлікту, де перетинається державні і недержавні інструменти агресії. У гібридних конфліктах можуть брати участь державні і недержавні гравці, які спільно домагаються спільних цілей і застосовують багатий арсенал зброї, що спостерігається на Сході України. Гібридні конфлікти зазвичай посилюють невизначеність, ускладнюють ухвалення рішень і уповільнюють взаємодію, яка спрямована на здійснення ефективних дій у відповідь. Слід відзначити, що Російська Федерація розглядається як втілення відразу двох видів загроз США – як ворожа держава та як сила, що веде гібридну війну [11].

Про стратегічні зміни безпекової ситуації у світі йдеться й у доповіді аналітиків Конгресу США, оприлюдненій 21 грудня 2015 р. У ній, зокрема, підкреслюється, що у середовищі міжнародної безпеки відбувся стратегічний перехід від пост-біполярної системи безпеки до ситуації невизначеності, в якій поновлюється змагання центрів сили, що здатне зруйнувати підвалини нинішнього світопорядку. В умовах багатополлярної ситуації очікується посилення конкуренції з-поміж трьох найбільших світових держав – США, Китаю та Росії. До інших тенденцій розвитку системи міжнародної безпеки відноситься:

- поновлення вперше у ХХІ-му сторіччі ідеологічної боротьби у формі протиставлення авторитарних систем Росії і Китаю ліберальним і демократичним цінностям;
- поширення через контрольовані державою медіа у РФ та КНР наративів щодо зазнаних принижень та утисків зі сторони західного світу, і які наслідок поширення реваншистських або іредентистських ідеологем у зовнішній політиці;

– використання Росією і Китаєм нових форм агресивних або наступальних військових і воєнізованих операцій у формі так званої гібридної або неконвенційної війни, у випадку Росії, або у формі тактики створення сірих зон – у випадку КНР, що мають на меті посилення контролю над країнами, що входять до їхньої периферії;

– намагання Росії та Китаю кинути виклик ключовим елементам підтримки нинішнього світопорядку, очолюваного США, в тому числі принципу незастосування сили чи загрози силою в якості першочергового аргументу для вирішення міжнародних суперечок, а також принципу відкритих морів, тощо [7].

У світлі цих тенденцій, які визначатимуть зовнішню та безпекову політику США, Україні варто пропонувати ініціативи, спрямовані на посилення власної обороноздатності в контексті стабілізації регіональної безпекової архітектури в Центральній-Східній Європі. Запорукою успішної реалізації цих ініціатив є внутрішня політична стабільність та консолідованість українського політикуму і громадянського суспільства довкола тих цінностей і принципів, які покладені в основу євроатлантичного партнерства в рамках НАТО. Саме за цих умов можна очікувати поглиблення стратегічного партнерства зі США у сфері безпеки, з перспективою поступової розбудови нової, більш ефективної, мережі міжнародних гарантій територіальної цілісності та суверенітету України як демократичної держави, де США відіграватимуть провідну роль.

Література

1. Біла Книга: Збройні Сили України 2014. / Видання 10-е. – МОУ, Київ, 2015. – 84 с.
2. Двостороннє співробітництво Збройних Сил України / Інформаційний матеріал Міністерства оборони України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mil.gov.ua/diyalnist/mizhnarodne-spivrobotnicztvo/suchasnij-stan-mizhnarodnogo-spivrobotnicztva-zbrojnih-sil-ukraini.html>.
3. Дорош Л. Новітній пріоритет співпраці України та США: союзні відносини. – Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. – 3б. наук. пр. / «Львів. Політехніка», нац. ун-т. – Львів: [б. в.], Випуск 27. – 2015. – С. 95-101.
4. Ничитайло І. М. Актуальні питання забезпечення міжнародної безпеки / І. М. Ничитайло // Юридичний науковий журнал. – 2015. – № 2. – С. 264-267.
5. Парахонський Б., Яворська Г. Стратегічне партнерство України / Парахонський Б. // Аналітична записка // Національний інститут стратегічних досліджень, 2013. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/600>.
6. Указ Президента України № 287/2015 Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України» від 26 травня 2015 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>.
7. A Shift in the International Security Environment: Potential Implications for Defense. – Issues for Congress. [Electronic resource]. – URL: <https://www.fas.org/sgp/crs/natsec/R43838.pdf>.
8. Bill S№ 2277 Russian Aggression Prevention Act of 2014. [Electronic resource]. – URL: <https://www.congress.gov/bill/113th-congress/senate-bill/2277>.
9. Bill H.R. 5859 (113th Congress): Ukraine Freedom Support Act of 2014. [Electronic resource]. – URL: – Режим доступу: <https://www.govtrack.us/congress/bills/113/hr5859>.
10. Bill H.R.2029 (114th Congress) / Consolidated Appropriations Act, 2016. [Electronic resource]. – URL: <https://www.congress.gov/bill/114th-congress/house-bill/2029/text>.
11. The National Military Security Strategy of the United States of America. 2015 / The United States Military's Contribution To National Security – Washington, 2015. [Electronic resource]. – URL: http://www.jcs.mil/Portals/36/Documents/Publications/2015_National_Military_Strategy.pdf.
12. U.S. National Security Strategy / White House, Washington. – February, 2015. [Electronic resource]. – URL: https://www.whitehouse.gov/sites/default/files/docs/2015_national_security_strategy.pdf.

Надійшла до редколегії 03.07.2016

Oksana Osadcha, Ph.D. in Political Sciences.

PRIORITIES OF UKRAINE'S PARTNERSHIP WITH THE UNITED STATES IN THE CONTEXT OF STRENGTHENING THE DEFENSE CAPABILITIES OF UKRAINE

Abstract. *In the article the current priorities of the strategic partnership between Ukraine and the United States of America in the field of security and defense are analysed within the context of a hybrid war conducted by the Russian Federation against Ukraine. The author focuses on the main provisions of U.S. security policy covered in the updated versions of strategic documents adopted in 2015, such as U.S. National Security Strategy and Military Security Strategy. A vision of the key areas in which the Ukrainian-American cooperation is to be developed in order to respond to the modern security challenges is outlined. A necessity of the strengthening of the strategic partnership instruments with the USA is underlined, taking into account the priority of the development of network security guarantees for Ukraine. Various aspects of the U.S. military assistance to Ukraine are presented. It is emphasized that U.S. assistance to support reforms in Ukraine's security and defence sector has been significantly increased after the annexation of Crimea by Russia and following security crisis in the Eastern regions of Ukraine. Thus, some new content to fill in the framework of Ukrainian-American relations should be suggested, according to the author. These proposals may cover various areas of military and defence cooperation. The experience of widening the format of the bilateral U.S.-Ukrainian Coordination Commission into the Multinational Joint Commission is used as an illustration of the possible approach of establishing new security partnership networks as an effective tool for support of security and defence sector reform in Ukraine.*

Keywords: *Strategic USA-Ukraine Partnership, national security, hybrid warfare, defense capabilities.*

УДК 94[73:(47+57)]: 327: 930.1

Сергій Пронь,
доктор історичних наук, професор,
Київський національний університет
культури і мистецтв,
Миколаївська філія

СТИЛЬ УПРАВЛІННЯ ПРЕЗИДЕНТА ДЖОНА КЕННЕДІ: БАЖАНІ УРОКИ ДЛЯ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

Анотація. *У статті аналізується «стиль управління», кадрова, освітянська, дипломатична політика президента США Дж. Ф. Кеннеді. Автор проводить паралелі та веде мову про необхідність використання позитивного американського досвіду сьогоденною Україною, фактично, підіймаються питання шансу і можливостей української влади.*

Автор у своїй публікації відзначає, що нові євроінтеграційні рубежі сучасної України, внутрішня і зовнішня тактика й стратегія українського істеблішменту, методи виходу з кризи 2014–2016 років за допомогою Світового банку, Міжнародного валютного фонду, американських, британських, канадських, німецьких, японських, китайських та кредитів інших країн-донорів; спроби і намагання масштабного реформування, наслідки люстраційних процесів і вибіркова боротьба з корупцією багато в чому визначають актуальність й новизну піднятої проблеми. Метою статті є вивчення американського досвіду соціології управління за президентства Джона Кеннеді, задля того щоб взяти його на озброєння та, по-можливості, застосувати в трансформаційних процесах України, заради її європейської майбутньої перспективи й подальшої долі як повноцінного і шанованого актора міжнародного співтовариства.

Ключові слова: *США, Україна, Кеннеді, стиль управління, досвід, реформування.*